

הבעל המוכן לכל

מאת אליעזר ברזלי

הנוסע האלף

המאוסר

האחים אברהם, סוכני ק. ל. מ. קו התעופה ההולנדי מלכותי בישראל הצירו לרגל חדוש הקו האווירי באפריל 1948 שנוסע על ידי החברה, תהיה מטרתו קרובה כרוי מא או רחוקה כלום אנג'לס. עתה נכנס מספר הנוסעים למי אה העשירית וגובי רת ההתענינות מ יורה הנוסע המאר שר שאינו יודע ש כספו יוחזר לו. בתמונה: החברה דואגת למוזון כשר לנוסעים.

הצלום: שטרנברג

מטולה שעל הגבול- פנינה עזובה

(המשך מעמוד 9)

לי שהמפקח על האספקה אינו מספק להם מזון במדה מספקת לצרכי המב-ריאים שבחדשי הקיץ מגיעים לשמונה מאות נפש ליום. "לא באתי לארץ ישראל, כדי לעסוק בשוק שחור, אבל מה לעשות וגם לחם אין אופים במקום וכל דבר קשור בקשיים ביוורקריטיים איומים", אמר לי בעל מלון שהגיע ארצה לא מזמן.

אכרי מטולה מסרו את הגורן לסוכ-נות, כדי לעזור בקליטת העליה במקום. סולל בונה בנה שכונה של שכונים. לכל בית שייכים שני דונמים והאדמה כבר חרושה אבל אין מים לעבוד האד-מות. אף אין תקציב למשק עזר. תוש-בי מטולה עוזרים למשפחות הראשונות של העליה החדשה בנאמנות וב-תום לב. הם מוצאים להם יום עבודה, אם רק הדבר בגדר האפשרות.

התרשמתי במיוחד מגישתו האנו-שית, של יו"ר המועצה, מר לויט, שלא פעם נקרא לעזור גם בענינים משפחתיים של העולים. וכשאינן ספסל או שלחן, אצלם הוא מוצא אותם באיזה מקום שהוא במושב, אנשי מטולה רוצים לקלוט עליה, הם רק דורשים שמישהו יעזור להם בכך. ועוד מלה לסולל בונה: אפשר לבנות בית שיהיה זול וטוב. זה נחוץ לנו. אולם דרוש לנו גם יחס אנושי, קצת "לב" בשעה שמכינים שכון לעולים החדשים, אשר גם בלאו הכי קשה להם למצוא את דרכם אצלנו. ועם קצת רצון טוב בסו-חני שאפשר ללא כל הוצאות נוספות, להרכיב את החלונות בצורה כזאת שבי ימי גשם לא יציף מבול את הבתים. יתכן שזו שאלה של חריץ או בורג במסגרת, אבל בעיקר שאלה של רצון טוב.

מטולה היא פנינה. אולם היא פנינה עזובה. הגיעה השעה ומוסדות הממשלה יאספו אותה כדי לצרפה לענק הפני-נים של ארצנו.

תקליטים לספון אנהאוסון תל-אביב
רחוב בן-יהודה 9

טירת לחי. נוגה כבר מכירה את המ-בט הפראי הזה והיא נרתעת.

"חביב... בן אדם... אל תכעס. אני מרגישה רע מאד, רע מאד... אני באה עכשיו מהרופא והוא אמר שיהיה לנו ילד... גוי מה תגידי? זה כל כך נחמד... אבל אסור יהיה לי להסתובב הרבה, רק חמש שעות ביום, וחבל... האם זה לא משמח אותך, יקירי?"

לבו של שמעון הלם בקרבו ורצה ממש לקפוץ מחוזהו, משמחה וגאווה. אך סניו נשאר קשים כמקודם. אס-כי רגשותיו כלפיה כלפיד הציפיהו כגל של שרב את תל-אביב ביום של סתיו.

"גוי כן אני שמח", נחם תחת אפו, "ואשתדל כמיטב יכולתי ללדת את ילדך לתשעת הירחים".

הנאה לעין וזנפשי!

א. לוינ'אכשמיין אגיש ספרים

א. לוינ'אכשמיין הוא בעל בית דפוס. א. לוינ'אכשמיין הוא סוחר. אבל אנו מבקשים להכתירו בשם אחר: א.מ.ן. כי לפי דעתנו, האיש הזה הוא ראשית דבר אמן.

באנו לכלל דעה זו שעה שהביא לנו הדואר שני ספרים של הוצאת "צבר", שנדפסו במפעלו של האיש. עלינו לומר, שההתרשמות הראשונה היא "טוב טעם". מכריכת הספר ועד לכרטיסי הביקור האלגנטיים, שההוצאה ובעל המפעל מצרפים למשלוח, שולט הרושם של טוב טעם.

"לילה טוב" הוא שם הספר האחד, וכך ישיר עולם צעיר" הוא שמו של השני. אלה הם ספרים לצורך הילדים, ואין ספק, שהם נעימים ויעילים כאחד. לילדינו הן מבחינת התוכן והן מבחינת הצורה החיצונית. יש לציין באופן מיוחד את ציוריו של ארפר איזינגר, שהם שיא בקישוט מעודן. כמובן, שהי-שג ההדפסה והתצוגה לא היה קיים אלמלא האפשרויות המרחיקות לכת של שיטת ההדפסה באופסט והפוטו ליטו-גרפיה.

אין אנו יודעים ספרים אחרים הולמים כל כך את רצונו של השולח מתנה לילדים.

אלום השער: ב. רותנברג
צלומי עמוד 2: ד. רובינגר

שמעון הוא איש שאינו בו גם לע-בודות מטבח. הוא לא רק שחבב את הגולאש בנוסח הונגרי כפי שלימדוהו באירופה, אך נסה פעם בהצלחה להכין גולאש טעים אפילו מוג'פילה. התקלח מהר וכאשר סיים את קילוף הבעלים, כבר רחח השמן במחבת ועד מהרה ריח של בצלים מיטגנים נשמע בכל הדירה. אחר כך הפשיל את שרוליו והתכוונן לשיטפת הרצפה, בלחי מוסי-קלי של הגולאש הרוחח בסיר.

"למעשה, אני הבעל השוטה עלי אדמות", חשב תוך כדי כך בלבו "מר" ויח את צרכי בשפע ובמקום לנהל פלרט בלתי מחייב עם בריה חמודה כזאת, לקחתיה לאשה ובא קץ לשנותי הטר-בות. מילא, הרצאות כאלה לעצמי לא יועילו, כי בין כך לא אוכל לתאר את חיי בלעדיה. אך... כשהיא תבוא עכשיו הביתה, ארביץ בה כהלכה, כן ארביץ, ארביץ... ורווח לו מהמועקה, ועבודת הספוגיה נעשתה יותר קלה ואזנו הקשיבה למוסיקה של הגולאש הרוחח שריוח גירה חיכו.

שמעון נאנח ולא שקט, שפשף, שטף, ניגב, טאטא, ניקה את האורז בחשבו על תפוחי אדמה שבלעדיהם אין טעם אמ-יתי לגולאש-שילה שלו... השעות חלפו, עברה שבע וגם שבע וחצי. "הבעל בטינור" סיים את תפקודו הגולאש הי-ליח וטעמו כטעם המן. הכל מבריק, השולחן ערוך. הגברת הצעירה יכולה לבוא... ואמנם היא מתקרבת. ("חמודה, צעדיה כל כך חביבים עלי! ארביץ בך ואחר כך אאהוב אותך, אאהוב אותך מאד...").

"וי! וי! איזה ריח איום של תבשיל! אני מתעלפת! שמעון, איך יכולת לעשות דבר כזה... אני כל כך עייפה, שמעון, למען השם, אני מקיאה מיד מריח התבשיל שלך..."

בעיני שמעון הופיעה שלהבת פרי אית. עתה, עתה יגש אליה ויתן לה

שמעון סיים את עבודתו בחמש, אך שובו הביתה התעכב בגלל תנאי התח-בורה הקשים. משכה אותו הביתה אה-בה אין קץ לאשתו החמודה נוגה, שזה עתה מלאה תשע-עשרה שנה.

נוגה, היא "צברית גזעית", בת תל-אביב — מתוקה, עקשנית, תקפנית ובעלת חן, עם עורה השחום ושערותיה הכמעט בלונדיניות. והיא כה גאוותנית, כאילו ידעה כבר ברחם אמה, שהרחוב עליו תרוץ רגליה, יהיה כולו שלה, והיא מחוצפת ככלבה מפונקת, הקרי-פצת להוציא מפין נחם בשר שאינו מגיע לה...

אם כי נישאה לשמעון זה למעלה משנה, הוסיפה להתנהג ככל הנערות חברותיה. התרשמה הרבה בבית הקפה, השתופה שעות על שפת הים, ניהלה ויכוחים סוליטיים סוערים ואהבה את בעלה בכל חום נעוריה וקראה לו "אי-שי שמעון" באשר הוא היה בן של-שים, גבר מיושב ובעל אופי מנוגד ניגוד זמור לזה של אשתו. ניגוד זה הוא שגרם, שהאהבה ביניהם היתה "אהבת מות" ובלתי ניתנת לרסוף, כרוכה בקי-טות ביום ובגידופים ונשיקות אין קץ, ברדת הערב. נוגה היתה בלתי מסו-דרת, כמי מעיין המפכים בין סלעים; דירתה היתה הפוכה תמיד על ראשה; את ארוחת-הערב לא הכינה מעולם למועדי, אם כי שמעון, הפקיד הקפדן, העדיף מעל לכל את הסדר זאת שלום הבית.

וזהי אהבה שיש בה הרבה מן השנאה, קבע שמעון בעצמו, בסתחו-אש דלת דירתו. לא היה לו שום ספק, שנוגה עוסקת כעת בספורט; בדירה אין סדר והארוחה אינה מוכנה. וניח-ישי נתאמתו, בעברו בדירה הקטנה, סגר בזו אחר זו את דלתות הארונות שנשארו פתוחות, יישר את השטיח המקומט והחזיר למקומם את הכלים הפזורים במטבח. במקרה מצא קרח וליד הקרח את סמל הצנע בישראל, החיכת דג סילה, שגנה לארוחה.

דורנו דורש ראוודור
הסיג'רה המובחרת. אחים בזרנו בעלם